

[Bente Nielsen]

ver stillet over for et erstatningskrav. Vi skulle nemlig, som indenrigsministeren var inde på det, nærme os noget, der ligner amerikanske tilstande på dette område.

Jeg er dog enig med forslagsstillerne i, at vi mangler et rimeligt grundlag for at yde fejlbehandlede patienter erstatning, og derfor er det vigtigt, at indenrigsministeren fremskynder arbejdet med patientforsikringsordningen så meget, som det er muligt.

Som det er fremgået af det, jeg har sagt, finder jeg SFs forslag meget betænkeligt. Venstre kan altså ikke støtte det.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Nu er det sagt tre gange – det bliver det altså ikke mere rigtigt af – først fra indenrigsministerens side, dernæst fra den konservative ordførers side og nu fra venstres ordførers side: hvad gør vi, hvis der kommer andre patienter?

Ja men kan der være nogen tvivl om det? Kan det virkelig være afgørende for, om nogle mennesker, der er blevet forkert behandlet, skal have oprejsning, om der er mange eller få af dem? Kan der virkelig være nogen tvivl om, at hvis der er andre mennesker, der har været udsat for den samme situation – det vil ikke sige, at de er blevet behandlet på en måde, der har vist sig senere at kunne være bedre, men derimod, at de er blevet behandlet på en måde, som man på det tidspunkt vidste eller burde vide havde skadevirkninger – så skal de naturligvis behandles på samme måde? Det kan da ikke være meningen, at der kun skal ydes oprejsning til mennesker, der er forkert behandlet, hvis der er få af dem.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Det foreliggende lovforslag er et forsøg på at afslutte en uheldig sag, som mange gode kræfter, herunder skiftende indenrigsministre, gennem ca. 20 år har søgt at finde en rimelig løsning på.

Det er adskilligt lettere at konstatere, hvad man ikke ønsker med dette forslag. For det første er det ikke hensigten at rejse en ny hetz mod læger. De har utvivlsomt handlet ud fra de bedste motiver og ønsket at hjælpe patienterne. Det er heller ikke hensigten at skabe grundlag for, at læger i fremtiden ikke

tør forsøge nye behandlingsmetoder. Det ville langtfra være i patienternes interesse.

Vi er i det radikale venstre blevet enige om, at denne sag har så mange specielle aspekter, at der kan være grundlag for en særlovgivning. Grundlaget for vore overvejelser er daværende ombudsmand Lars Nordskov Nielsens udtalelser i 1979:

»Jeg må finde, at den skete anvendelse giver anledning til at rejse et spørgsmål om ansvaret for det offentlige på objektivt grundlag, det vil sige, uanset om der kan påvises fejl eller forsømmelser fra den eller de behandleres side, i form af tilbud om erstatning for og/eller tilbud om efterbehandling af skader, der kan relateres til behandling med LSD.«

Desuden er der de bemærkninger, der er fremkommet i Amsrådsforeningens skrivelse af 19. november 1985 vedrørende lovforslag nr. L 66, hvorfra jeg skal citere:

»Det nuværende system har for begrænset en kompetence. F.eks. kan sundhedsstyrelsen ikke udtale sig i erstatningsspørgsmål, og dernæst kan ministeriet kun tage stilling til sundhedsstyrelsens administrative sagsbehandling, ikke til selve sagen.«

Disse to citater har været stærkt medvirkende til, at det radikale venstre er kommet til den opfattelse, at der må være grundlag for en særlov.

Det er fuldkommen rigtigt, at der kommer svære afgrænsningsproblemer, ikke mindst i betragtning af, at nogle patienter har meddelt, at de mener at have haft gavn af behandlingen, mens andre absolut ikke ønsker at få rippet op i den gamle sag. Det vanskeliggøres bl.a. af, at der findes meget lidt materiale om, hvor mange der kan komme på tale, og hvilken støtte de eventuelt kan have fået i mellemtiden. Men der er jo ikke tale om at trække nogen ind i en erstatningssag, som ikke selv ønsker det.

På den baggrund ville vi have foretrukket, at stk. 2 i § 4 havde været stk. 1, idet vi anser mulighederne for at yde efterbehandling sammen med en tilkendegivelse om, at folketinget føler et ansvar i denne sag uanset dens alder, for det absolut vigtigste.

Det er også baggrunden for, at vi ikke for udvalgsbehandlingen mener at kunne udtale os om beløbs størrelse og eventuelle aftrapning. Vi mener, at det ville være meget uheldigt, hvis sagen skulle rejse forventninger